

»Den discipel, Jesus elskede, siger til Peter: 'Det er Herren!'« (Johs. 21,7)

Hyrdens røst

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet blev kød (Johs. 1,1 og 14). Således beskriver Johannes vor Herre Jesus. Han er Ordet i menneskeskikkelse, der altid siger, hvad Gud siger.

Man mærker straks, at aldrig har noget menneske talt som han. Hver sætning har et indhold langt ud over, hvad mennesker kan sige. Det er tilsyneladende ikke svært at forstå ham, og dog misforstår man ham, hvis ikke øret oplades for hans røst. Han sagde selv flere gange: »Salig den, som har øren at høre med!«

Han sagde også: »Mine får hører min røst« (Johs. 10,27). Det forekommer også nemt at forstå, men er det nu så nemt og indlysende?

Hvordan kan vi, der lever små 2000 år efter ham, høre hans røst i dag? Hvorfor sagde han ikke: »Mine får husker, hvad jeg har sagt og glemmer det ikke!«

Og hans røst – hvad mener han dermed? Er det stemmens klang, eller hvad er det?

Mine får

Til *Pilatus* sagde han: »Enhver, der er af sandheden, hører min røst« (Johs. 18,37).

Hans får, der hører hans røst, er altså dem, der er af sandheden, thi om dem siger han også, at de hører hans røst.

Men hvem er af sandheden? Der er mere eller mindre sandfærdige mennesker, men ingen er af sandheden, uden han er født af Sandhedens Ånd i sit hjerte.

Den nye fødsel betyder, at et nyt menneske kommer til verden gennem Guds mægtige, nyskabende gerning ved den hellige Ånd. Guds uforkrænkelige sæd er først blevet plantet i menneskets samvittighed ved Guds levende og blivende Ord – et åndeligt foster er blevet til – det udvikles gennem Ordet og Helligånden til den stund eller periode, da det fødes som et nyt, et genfødt menneske – et »sejrsfødt« menneske, der ved sin tro sejrer over verden (1. Johs. 5,4).

Dette er ved at blive glemt i menighederne i dag. Derfor er tilstanden mange steder den tragiske, at mangfoldige er med til Gudstjenesterne og møderne, men de er ikke født på ny. De tiltrækkes af den glade stemning og det gode kammeratskab – de medvirker gerne i sangkor og på anden måde – de er også med i det, man kalder gadeevangelisation – men de er ikke født på ny.

De jubler Jesu navn ud – men de ken-

der Ham ikke. Den udvandede og populariserede kristendom gør det overflødigt at blive født på ny.

Derfor kan de ikke høre Hans, den gode Hyrdes røst – men de tror selv, at de kan!

Adskillige er vokset op i kristne hjem og har fra barndommen været vant til at gå til Gudstjeneste, bede bordbøn og holde andagt – men de er ikke født på ny.

De er tilvænnet livsformen i den bestemte frikirke eller det kirkelige samfund, deres forældre tilhører – de kender sandhederne næsten til bevidstløshed – men de er aldrig blevet født på ny.

De har overtaget en kristelig livsform – men den personlige Guds frygt – den dybe bæven, ja angst for Den Hellige kender de ikke til – de er aldrig kommet igennem den snævre port, der fører til Livet – de er ikke blevet født på ny.

Enhver, der er født fra oven, er et opstandelsesunder – det formår kun Gud at gøre!

Modstanden

På Jesu tid var der mange, der var overbeviste om, at de kunne høre, hvad han sagde – men de, der var sikre herpå, viste sig flere gange at være mest døve.

Døvheden var ikke begrænset til dem uden for discipelskaren, men var dybt inde i den. Da han havde bispist de mange tusinde med nogle få brød og fisk og derefter talte om, at han selv var det brød, der kommer ned fra Himmelen, forargedes flertallet af disciplene på ham og trak sig tilbage med denne karakteristisk af hans ord: »Det var hård tale!« De havde hørt hans dybe tale – og intet hørt – og de var ikke så ydmyge, at de sagde: »Herre, vi forstår så lidt, forbarm dig over os!« Deres sikre forvisning, om at de havde forstået ham, befæstede dem i deres døvhed.

Mange, der var kommet til tro på ham ved hans ord, vendte sig i raseri imod ham, da han sagde sandheden om dem: de var endnu ikke frie – de var endnu syndens trælle – de var med andre ord endnu ikke født på ny. De hørte hans dybt alvorlige ord – men hørte dem ikke (Johs. 8,30 flg.). De var kommet til tro på ham, men deres tro brød sammen – den var ikke sejrsfødt (1. Johs. 5,4).

Som tilstanden er beskrevet, er den fortsat i dag. Mange disciple – mange troende – men hvor mange genfødte?

Derfor er Herrens ord hjemløse i så mange forsamlinger, thi der synes at være

få, der har øren at høre med.

Sandelig »salig den, der har (fået) øren at høre med!«

Mine får

Sådan benævner Herren dem, der kan høre hans røst. Det er ikke en smigrende, men en talende karakteristik af dem.

De er hjælpeløse og kraftløse i sig selv – og de er indviede til at miste livet, thi de er slagtefår (Rom. 8,36).

De har Hyrdens Ånd – og han er *Guds lam!*

Hans kors er deres livs kilde og mål!

Det bliver de aldrig færdige med – og de kommer aldrig længere end til dagligt at tage deres kors op og følge Ham.

De har set Guds herlighed på Kristi martrede ansigt og kan aldrig få blikket væk derfra.

De har også set afgrunden i sig selv og lært Guds afgrundesdybe kærlighed at kende på Kristi kors.

De kender frelsens usigelige glæde og øser daglig af frelsens kildevæld fra Jesu kors og grav og opstandelse.

De kender hans opstandelses guddommelige kraft, thi ved den er de blevet oprejst til et nyt liv, løst fra syndens kraft, løst fra syndens og mørkets magt. De forstår ikke selv, at det var muligt – og de ved med hele deres samvittigheds overbevisning, at det skyldtes ikke dem selv, Guds var gaven.

Guds majestæt står dem for øje – selv bliver de mindre og mindre.

»Mine Får« – hvilken herlig benævnelse, fuld af hans kærlighed og ømhed! De var vildfarne men han gik *hele vejen* for at finde dem – og han fandt dem og bar dem hjem til sig!

De fremmedes røst

Hvem er de fremmede? Det er dem, der er fremmede for Guds rige – fremmede for livet i Gud – fremmede for det, som Hyrdens får har modtaget og erfaret, da de blev født på ny.

De fremmede er udenfor – men det føler de ikke altid selv; derfor *opløfter de også deres røst i Jesu navn og taler som på Guds vegne!*

De udgør måske endda flertallet som i den gamle pagts tid, da der altid var flere falske profeter end sande – uden at de falske profeter selv var klare over, at de var falske, fremmede, udenfor.

Jesus har sagt, at de fremmede er *mange*, thi *mange* skal sige til ham på hin dag: »Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved

dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?» Og da vil han sige til dem rent ud: »Jeg har aldrig kendt jer...!«

Disse *mange* er altså *fremmede* – hvor godt at vide, at de, som Herren kalder »mine får«, vil ikke følge en fremmed røst, fordi de kender ikke (samstemmer ikke med) de fremmedes røst (Johs. 10,5) – de vil flygte fra ham, thi de oplever ham med rette som dødsensfarlig for deres sjæle.

Sådan er den åndelige situation i dag!

Kendingsmærket

Vi hører jo ikke lydelig Herrens egen røst i dag; vi lytter til forkyndelse, til udlægning af Ordet – men her er det, vi skelner imellem Herrens røst og de fremmedes røst.

Herren er fårenes gode Hyrde. At han var Den gode Hyrde viste han ved at sætte sit liv til for fårene og ved at tage det igen. Det bud havde han modtaget fra sin Fader, og det gav ham magt til at sætte livet til for dem og magt til at tage det igen. Ingen tog livet fra ham, men »jeg sætter det til af mig selv« (Johs. 10,18).

Hyrdens røst har altid korsets klang – dybere og dybere jo mere man lytter.

Vi hører næppe Den gode Hyrdes røst tydeligere end hos apostelen *Paulus* – og

han sagde: »Jeg vil ikke vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet!«

Den, der taler korsets ord, forkynnder aldrig sig selv, fremhæver aldrig sig selv, men søger at »træde tilbage«, for at Kristus kan blive forherliget.

Han taler ikke som en, der behersker sit emne, men som en, der er grebet af Kristus.

Han forsøger ikke med overtalende ord eller med ord, lærte af menneskelig visdom, at fremtvinge nogle resultater hos tilhørerne, thi alt sådant er i modstrid med Guds visdom og Guds kraft, der åbenbarede sig på Kristi kors!

Kendingsmærket, der adskiller Hyrdens røst fra de fremmedes røster, kan imidlertid ikke beskrives udtømmende, så du dermed har fået en fem, seks punkter, du altid skal være opmærksom på – er du det, kan du altid skelne Hyrdens røst fra de andre!

Nej, du må selv kende Hyrdens røst – ikke blot *mene* at kende den – men virkelig kende den!

Han holder ikke interessante foredrag over bibelske emner for dig, men taler *altid* til *din samvittighed*, så du bliver personlig berørt. Han er jo din Herre, der har noget at sige dig! Derfor er hans røst *altid et kald til efterfølgelse* – og lykkeligtvis følger de, der kender hans røst, ham, thi hans røst har en nyskabende, tvingende

magt, der driver til lydighed og efterfølgelse på den smalle vej.

Han er ikke færdig med at tale til nogen af os. Selv gamle, erfarne kristne har han noget at sige. Hans ord er ofte skarpe – også til gamle kristne, at ikke vi skal gå i stå. Til *Simon Peter* sagde han: »Hvad kommer det dig ved! Følg du mig!«

Han ydmyger – for at forny og oprejse.

Han dømmes – for at skænke ny nåde.

Han stiller dig foran en snæver port, som du ikke synes, du orker at komme igennem – for at føre dig til nye rindende vande.

Han smigrer dig aldrig, men taler dig dog kærligt til, også når hans ord afslører, hvor kort du er kommet på efterfølgelsens vej.

Han slår måske dit stillads i stykker – jævner med jorden, hvad du skattede så højt – for at du ikke skal blive stikkende fast i det middelmådige, men opleve hans overraskelser.

Han er Ordet, der blev kød – hans røst har guddommelig væld (læs om den i Salme 29) og Hyrdens mildhed – ved den fornyes en dag himmel og jord – ved den fornyes det nye menneske, der har fået øren at høre med, dagligt til sand erkendelse efter hans billede, som skabte det (Kol. 3,10).

En røst

Det har altid været menneskets ønske at forstå sig selv; derfor satte grækerne denne indskrift over templet i *Delfi*: »Kend dig selv«. Men mennesket forbliver en gåde for sig selv, hvis ikke det bøjer sig under Ham, der er sandheden – også sandheden om ethvert menneske.

Johannes Døberen er den største blandt kvindefødte – ikke underligt, at man ville vide, hvem han egentlig var. Farisæerne sendte en deputation ud til ham i ørkenen for at få det at vide. De sagde til ham: »Hvem er du? Hvad siger du om dig selv?«

Hvis ikke Johannes havde været i stand til at besvare dette spørgsmål, havde han ikke kunnet fuldføre sin gerning, thi den, der er usikker på sig selv, er også usikker på sin gerning. Den mindste i Guds rige er større end Johannes, altså må enhver af os være i stand til at besvare dette nærgående spørgsmål – hvis ikke, da lever og virker vi i usikkerhed og flakken hid og did. Dog er det almindeligvis ikke tilstedt andre at stille os dette spørgsmål, men vi stiller os det selv og beder Gud give enhver af os svaret.

Hvem er du?

Johannes' svar på spørgsmålet, om hvem han var, kaldes i Skriften for hans *vidnesbyrd* og hans *bekendelse* (Johs. 1,19 og 20).

Men at *bekende* og *vidne* i bibelsk betydning kan kun den, der kender Ham, som enhver bekendelse og ethvert vidnesbyrd drejer sig om. Johannes kendte Herren, derfor kendte han også sig selv, derfor kunne han vidne om og *bekende*, hvem han ikke var, og hvem han var.

Johannes sagde ikke: »Jeg mener ikke, at jeg er ... jeg mener derimod, at jeg er ... således opfatter jeg mig selv og mit kald!« Det havde hverken været et vidnesbyrd eller en bekendelse.

Han *bekendte* derimod og nægtede det ikke, han *bekendte*: »Jeg er ikke Kristus« (Johs. 1,20, ny overs.). Det var tydelig tale. De havde ikke spurgt ham, om han var Kristus, alligevel følte han, at han straks måtte bekende tydeligt, klart og umiskendeligt, at det var han ikke. Der er fremstået, og der vil fremstå mange falske mennesker, der bekender under den ene eller anden form, at de er frelsere. Ethvert

sandt selvvidnesbyrd begynder med denne tone: »Jeg er ikke guddommelig, jeg er et menneske!«

Så spurte de ham direkte, om han var *Elias*, eller om han var *profeten*. Til begge spørgsmål havde han dette ene ord: »Nej!« som svar.

Hvor befriende! Hans »Nej!« skærer igennem alle opskruede forventninger til ham.

Hvad siger du om dig selv?

Jeg kan ikke forestille mig noget vanskeligere spørgsmål end dette: »Hvem er du? Hvad siger du om dig selv?« Men spørgsmålet skal besvares. Det nytter ikke, at vi undviger det. Vor egen ånd rejser det spørgsmål.

Johannes undveg ikke at svare. Han sagde ikke »fromt« og »ydmygt«: »Det overlader jeg til andre at bedømme.«

Jesus vidste, hvem han var, og sagde det selv igen og igen. Han ved også, hvem enhver af os er, og enhver af os kan få det at vide af ham.

Johannes vidste, hvem han var. Han havde levet længe med Herren sin Gud,

havde lært Ham at kende og dermed lært sig selv at kende.

Hans svar er klart: »Jeg er en røst...« (Johs. 1,23). De første ord lyder på grundteksten således: »Jeg, en røst...« Når Herren udtaler sig om sig selv, siger han derimod: »Jeg er vejen og sandheden og livet« (14,6), »Jeg er opstandelsen og livet« (11,25), thi Han er den eneste, der kan sige: »Jeg er,« fordi han er JEG ER – Johannes nøjes derfor med at sige: »Jeg, en røst...«

I denne måde at tale på kommer ydmygheden og den frie selvbevidsthed klart til udtryk. Her er ingen uklarhed og heller ingen overdriivelse. Han er *en røst*, fordi det er Herrens vilje med hans liv.

En røst

Der lød mange røster på Johannes' tid – idag lyder der tusindvis. Og dog er der intet, enhver generation behøver mere end netop en røst – en røst, der adskiller sig fra alle de andre, en røst, *der siger, hvad Gud vil have sagt*.

Det første, der adskilte Johannes' røst fra alle andre, var, at han ikke søgte at vinde gehør på menneskelig maner; han råbte i *ørkenen*. Hvem kan han få i tale derude? Det bekymrede Johannes sig ikke om, thi ørkenen var den plads, Gud havde anvist ham. Her var altså en mand, der ikke lå under for den menneskelige tankegang, *men stoledede på Gud og var lydig imod ham*. Johannes var ikke et »flok-menneske«, der fulgte med de andre, men en ener, der fulgte med Gud. Det giver røsten en særlig klang med myndighed.

Det andet, der prægede Johannes, var, at *den profetiske Ånd hvilede over ham*. Den gjorde ham til eet med *Elias*, med *Esajas* og med hele Guds åbenbaring gennem det profetiske ord i Den hellige Skrift. Han havde ikke vanskeligheder med at finde på noget at sige, for han skulle slet ikke finde på noget. Han var eet med den profetiske Ånd og det profetiske ord. Han sagde, hvad Ordet sagde gennem Esajas. Det var ikke noget nyt, og dog lød det som noget nyt, thi det profetiske ord er et gammelt ord, der dog altid er nyt, når det udråbes af en, der er beklædt med den profetiske ånd. Her var røsten, der adskilte sig fra alle tidens andre røster.

»Ban Herrens vej! som profeten Esajas har sagt!« Kan en røst jævne Herrens vej? Kan en røst gøre det muligt for Herren at komme? Hvad mener du?

Baner din røst vej for Herren til dem, du taler med, eller stænger den vejen?

Johannes, »en røst, der råber i ørkenen: Jævn Herrens vej, som profeten Esa-

jas har sagt!« Tænk, om du og jeg kunne sætte hver sit navn der, hvor der står Johannes!

Johannes' røst havde *omskabende* magt; den kunne jævne ujævne veje ud; den kunne forvandle fjelde til slette (Esajas 40,4). Når han talte, ryddedes hindringer af vejen, så Herren kunne komme.

Hvor havde hans røst fået en sådan magt? Ikke fra ham selv. Men han var eet med det profetiske ord, d.v.s. Guds ord, der skaber, hvad det nævner.

Målet

Han skulle bane Herrens vej, så *Herrens herlighed blev åbenbaret* – »alt kød til hobe skal se den.« Det havde profeten Esajas tydeligt sagt (40,5).

Blev Herrens herlighed da åbenbaret gennem Johannes' røst? Ja, sandelig! Evangelisten vidner derom og siger: »Vi så hans herlighed« (Johs. 1,4), og det banede Johannes vej for.

Hvordan? Jo, han sagde: »Se Guds lam« (Johs. 1,29 og 36).

Og det sagde han med den røst, der banede vej for Herren – den røst, der skabte, hvad den udtalte – han sagde »se« – og hans ord åbnede øjnene på adskillige, så de kunne »se« – »se«, at det menneske, som kom gående, Jesus fra Nazaret, var Guds lam, der bortbærer verdens synd.

Dette kunne han sige *for Golgata!*

Har du og jeg en røst, der kan sige det med skabende magt – vi er jo efter Golgata! Der holdes mange prædikener over disse ord: »Se Guds lam!« Men desværre prædikeres der ikke altid med en røst, der åbner blinde øjne!

Guds lam er åbenbaringen af Guds herlighed! På Golgata viser Gud sig for hele verden som den, HAN ER – fuld af barmhjertighed og miskundhed og langmodighed – en Gud til frelse.

Men det kan kun udsiges med en røst, der er i samklang med Den gode Hyrdes røst – en røst i samklang med den profetiske røst – en røst, der ikke taler af sig selv eller søger ære af mennesker – en røst, som Gud kendes ved.

Johannes Døberen banede sandelig Herrens vej, så *mange* så Hans herlighed – men Esajas havde jo profeteret, at *alt kød skal se den*. Hans profeti er endnu ikke opfyldt til fulde.

Du og jeg har som Herrens tjenere den hellige og herlige forret at jævne Herrens vej, indtil *alt kød* ved Hans tilsynekomst i stor kraft får Herrens herlighed at se. Derfor må vi ligesom Johannes kunne svare på, hvem vi er, og vi må som han blive en røst, Herren kendes ved.

Hvordan?

Det er »ved korsets fod hos Jesus«, vi får hans svar på, hvem vi er. Kun i lyset af den korsfæstede lærer et menneske sig selv at kende. Der oplever man *sin intethed* – om ikke man haster væk! Men at opleve sin intethed er åndeligt at afgå ved døden.

Hvad var *Maria*, Jesu moder, da hun stod der? Hvad var apostelen *Johannes*?

Men der fik de noget at vide om sig selv, som de aldrig havde vidst. Jesus sagde til sin moder: »Kvinde! se, det er din søn!« Og derpå sagde han til disciplen: »Se, det er din moder!«

Nu vidste Maria, hvem hun var i Jesu øjne: Johannes' moder! Og nu vidste Johannes, hvem han var i Herrens øjne: Marias søn!

Han havde gjort dem til noget, de ikke kunne gøre sig selv til. Nu kendte de også deres opgaver og ansvar.

»Hvem er du? Hvad siger du om dig selv?« På den afgørende dag vil mange stå frem og sige meget positivt om sig selv, bl.a., at de har profeteret i Jesu navn og gjort mange undergerninger i hans navn. Men han siger: »Jeg har aldrig kendt jer! Vig bort...«

De overvurderede sig selv forfærdeligt. Derfor »må ingen have højere tanker om sig selv, end han bør have, men han skal tænke besindigt alt efter det mål af tro, som Gud gav ham« (Rom. 12,3).

De allerfleste af os indtager ikke fremtrædende poster hverken i samfundet eller i menigheden. Vi er almindelige mennesker. På Paulus' tid var nogle slaver. Men tænk, når en sådan kunne sige: »Jeg er Herrens slave, som baner vej for Herren hos mit herskab!«

Mange var husmødre. Tænk, når en sådan kunne sige: »Jeg er husmoder i overensstemmelse med Ordspr. 31 og baner Herrens vej for dem, jeg har i mit hus – udover mine børn er jeg også moder for ...«, og så kan hun nævne navne på den eller dem, Herren har lagt på hendes hjerte og givet hende et moderansvar for!

Herren vil ikke, at vi vandrer på må og få – hid og did – snart det ene, snart det andet – og så noget tredje og fjerde – men at vi kender os selv – vor udrustning – vort ansvar – et ansvar, der altid er knyttet til Ham, der er hovedet for os alle.

Apostelen *Paulus* sagde så befriende: »Ved Guds nåde er jeg det, jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves...« (1. Kor. 15,10).